

ת"פ (תל אביב) 51140-08-23 - מדינת ישראל נ' אהרן מלול

ת"פ (תל-אביב-יפו) 51140-08-23 - מדינת ישראל נ' אהרן מלול שלום תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 51140-08-23 - מדינת ישראל

נ ג ד

אהרן מלול (עוצר)

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו - יפו

[24.07.2024]

כבוד השופטת שלומית בן יצחק

גזר דין

רकע והשתלשות ההליך

כתב האישום

1. כתוב האישום שהוגש כנגד הנאים ביום 22.8.2023 יחס לו פגיעה המתלוון, כמו גם את נסיון פגיעתו, על רקע סכסוך שהתגלו בינו לבין י', בן הנאים. נטען, כי ביום 17.8.2023 הגיע הנאים למספירה בה עבד המתלוון, מציד במכשיר עשוי ברזל ובו זכוכית מגדלת, מכשיר שכונה על ידי הנאים, כמו גם בהכרעת הדין, 'לופה', אימם עליו לרצחו, ניסה לפצעו, ולאחר מכן אף פצעו בירכו, באמצעות הלופה, ומשהיגו שוטרים למקום - התנגד למעצרו.

2. הנאים הואשם בעבירות הבאות: איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: החוק); החזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק; פגעה כשהערין מזין, עבירה לפי סעיף 335(א)(1) לחוק; ניסיון פגעה כאמור, עבירה לפי סעיף 335(א)(1) בצווחה סעיף 25 לחוק והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק.

3. בתשובתו לאישום הודה הנאים בעבירת החזקת הסכין, עבירת האיום ובעבירה הפרעה לשוטר והכחיש את שתי עבירות הפגיעה.

הכרעת הדין

4. ביום 3.7.2024, לאחר שמייעת ראיות, הורשע הנאים בכל המויחס לו.
הכרעת הדין היא חלק בלתי נפרד מגזר הדין; יש לקרוא האחרון בזיקה למצאייה העובדיים ולקביעותי בנוגע לאופן התנהלות הנאים במהלך האירוע ויחסו לעבירה ולמתלוון.

בפסקה 11 להכרעת הדין (כל שלא יאמר אחרת ההפניות הן להכרעת הדין, ש.ב) ציינתי כי: "קביעתי היה כי הנאשם הצטייד מראש, עוד טרם הגיעו למקום, לא רק בלוופה, אלא גם בחפש בעל להב חד, המסוגל לחזור, אלו אתitudes בהכרעת הדין כ-'סיכון', והגיע למקום מתרן כונה לפגוע פיזית במתלון, לאחר שהטמין את הלוופה ואת הסכין בתחבושת השנייה על ידו הימנית. הנאשם נכנס למקום, ניגש למתלון, בעוד זה עסוק במלאכתו, התקרכב אליו וצעק עליו, ובמהלך כך הוציא את הסכין מהתחבושת והעבירה לידי השמאלית. המתלון, בניסיון למנוע התדרדרות האירוע והסלמתו בתוככי המספרה ומחשש לפגעה בלקוחותיו, אמר לניגש: "בוא" והחל לצאת ממנו. בדרכו לדלת, התקיפו הנאשם, כשהוא אוחז בידיים בסכין ובלוופה, וניסה לחבול בו ולפצעו באמצעותו, עד שהופל ארצתו על ידי א' עובד נוסף במספרה, ש.ב). הנאשם נאבק במתלון גם לאחר נפילתו, ובשלב זה שיסף את ירכו הימנית באמצעותו הסכין ופצעו. אף בהמשך, התפרק הנאשם ונלחם במתלון ובאחרים שניסו לרנסנו, והובא לרחבה אל מול המספרה, שם המשיך להיאבק במתלון, שאחז ברגלו בניסיון למנוע פגוע בו פעמיinus. במהלך האירוע נגרמו למתלון, כתוצאה מתקיפת הנאשם חבלה על רקתו השמאלית וכן חתק רף בצד חזחו, חבלה על זרועו ודימום מאפו". עובדות האירוע נפרשו בכתב האישום באופן בלתי מדויק וחסר. בשל כך, נדרשתי להוראות סעיף 184 חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: הסדר פ') בנוגע למגנון נושאים (פסקות 156-140).

כעולה מהתמצית שצוטטה לעיל, במהלך המשפט התברר כי התיאור העובדתי בכתב האישום הנגע לפיצועת הנאשם באמצעות הלוופה אינו נכון. קבעתי כי הלוופה אינה סכין, שכן אין יכולתה לדקוך או לחזור (פסקה 149) וכי פיצוע המתלון נעשתה באמצעות סכין בה החלטה הנגש (בנוסף להלופה) עוד טרם הגיעו למקום. קבעתי, בפסקה 147 להכרעת הדין כי "בנסיבות בהן ייחסו לניגש מלכתחילה עבירות פצעיה, גם אם באמצעות חפץ אחר, שהוגדר סכין והוא אף הודה בעבירות החזקת הסכין וציין בעדותו מפורשת כי נכנס למספרה מציד בטער ספרים, ספק האם יש צורך להידרש להוראות סעיף 184 הסדר פ'. כך או אחרת לניגש נתנה הזדמנות סבירה להתגונן מפני פרט עובדתי זה. נושא הסכין היה לב המשפט, החלק המרכזי בו הדורש הכרעה. המתלון ור' (עובדת נוספת במספרה, ש.ב) נחקקו ממושכות בהקשר טיב החפץ בו נעשה שימוש על ידי הנאשם לשם פגעה במתלון. הנאשם אישר כי ההחלטה בסכין, גם אם טענתו לא-שימוש בה נדחתה. המאשימה, עוד טרם סיוכמי ההגנה, הבירה כי לשיטתה, בנקודת זמן זו, הפגיעה נעשתה שלא באמצעות הלוופה ואף הסגנור נדרש לכך בסכומיו. עוד בחקירה, כמו גם בתשובתו לכתב האישום, הודה הנאשם כי החזיק בסכין".

ה הנאשם הודה בתחילת ההליך בעבירות החזקת הסכין; אלא שכותב האישום הגדר את הלוופה, שכאמור אינה מסוגלת לחזור או לדקוך, בסכין. על אף שעוז בחקירהו במשפטה אישר הנאשם כי ההחלטה בטער ספרים בנוסף להלופה טרם כניסה למספרה, לא נכללה זו בכתב האישום. בהקשר זה ציינתי בפסקה 151 כי "אני קובעת אפוא, ולן בהתאם לסמכוותי לפוי הוראות סעיף 184 הסדר פ', כי אשפטו של הנאשם בעבירה זו הוכחה, מעבר לכל ספק סביר, בהקשר הסכין בה ההחלטה טרם כניסה למספרה, על יסוד הראיות שהובאו לפני במהלך המשפט, לרבות הודאתו". ועוד: מסרטוני מצלמות האבטחה ומראיות נוספות שהתבררו במשפט, עליה כי הנאשם תקף את המתלון, מספר פעמים, ואף גرم לו לחבלות שלא צינו בכתב האישום.

לאחר שキלה, נמנעתו שימוש בסמכותי לפי הוראות סעיף 184 לחסד פ בוגע לאותן עובדות נוספות ועבירות התקיפה שעל במשפט: תקיפת המתلون בחלקו הראשון, חבלות שלא צוינו בכתב האישום ונסיון תקיפה נוספת שהתרחש בשלב ריסון הנאשם מהוצע למספירה. בכך זאת נקבע כי אותן עובדות ועבירות הוכחו מעבר לכל ספק סביר (פסקה 155 להכרעת הדין) וכי לנאים נתנה הזדמנות סבירה להתגונן מפניהן. צינתי כי טענות הצדדים בהקשר קביעות אלו שמורות להן בהמשך ההליך, בהתאם להוראות סעיף 40*ו* לחוק, שענינו נסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

עוד מצאת כי חלק מהתיאור העובדתי בכתב האישום, הנוגע לעניין חמישה נסיבות דקירה של הנאשם את "המתلون והסובבים אותו" בסוף האירוע, "בעודו שרוע על הרצפה", לא הוכח במידה הנדרשת בפלילים (פסקה 156).

טעוני הצדדים לעונש עונש

5. טיעוני הצדדים לעונש נשמעו לפני יום 10.7.2024.

בפתח הדיון הציגה המאשימה את רישומו הפלילי של הנאשם וגור דין הcola מסר מותנה שהוטל עליו בתיק קודם שלטעמה לא הרתינו. המאשימה הדגישה את התנהלותו העבריינית של הנאשם, שהציג ב███ ופצע את המתلون בצורה אכזרית, באור יום, אל מול אחרים, לרבות ילדים ונשים ואת העובדה כי אף לאחר שנטאפס, השתול וניסה לתקוף שוב. כן צינה את מכלול נזקי המתلون, לרבות האפשרות לגרימת נזק חמור יותר. בהינתן זאת, ובפגיעה בערכיהם המוגנים, עתרה המאשימה למתחם עונשה שנויה בין 24 חודשים ועד 48 חודשים, בצד עונשה נלוות.

אשר לנסיבות שאין קשרות לביצוע העבירה, הפנתה המדינה לעבר הפלילי, להעדר לקיחת האחראיות ולזלזול בחומרת המעשים, וביקשה למקם את הנאשם בשליש או ברףعلין של המתחם, בצד הפעלת המסאר המותנה במצטבר, הטלת מסר מותנה, פיצוי ממשמעות והתחייבות להימנע מביצוע עבירות.

לטענת ההגנה פעולות הנאשם נועדו לגונן על בנו. הסגנור הדגיש את דבריו הרופא שהעד בהליך לפיהם מדובר בחבלה שתוית, שלאחרה לשדריר, ואף אם הנזק "נראה לא טוב, מזעע", מדובר בחבלה נקודתית. עוד ציין כי עולה מחלוקת הנאשם כי זה "הופתע" מראה החתר והדבר מעיד על כך שלא התכוון לפגוע בו או לדקרו אותו "בצורה שנראית". הסגנור אף הפנה לעובדה כי הנאשם הושפל ונגרר על רצפת הרחבה לאחר האירוע ולכך שאף שה הנאשם "מרגיש שהוא קרבן", תחושה זו אינה מנוטקת מהקשר הפגיעה בבנו.

הסגנור הדגיש את נסיבותו האישיות של הנאשם, היותו אב וסב לרבנים, רקעו הפסיכיאטרי וחווית המעצר הקשה, גם על רקע גילו.

ההגנה עתרה לקביעת מתחם שינווע בין תקופת מעצרו של הנאשם לבין רף עליון של שנתיים מסר (המקביל לרגע התחthonן שהצעה המאשימה) ולגזרת עונש הנאשם במסגרת מתחם זה.

הנאשם, שלאורך כל הדיון קטע את באיו כוח הצדדים והטיח טענות בתובע לפניהן הוא מעצים את אשמו (וכלশונו): "אתה יותר מדי קובר אותי באדמה"), אמר בדברו האחרון: "כמו שאמר עורך הדיון, על המ叙述 שלו שאני עבר שם, לא פשוט. זה דבר חזוי שאני כל פעם מתקף, בפעם האחרון כל השינויים שלי זזות, אני לא רואה, המשקפים שלי, אני שומע דברים חזים, וזה דברים מכתב האישום, דוקרנים, לא היה דבר זהה. לופפה, לא ראיתי את זה בחיים, הלופה לא יכולה לדקור, לא יכולה לחחות. אני רוצה לлечת הביתה, יצאת למסגרת שלי לחים שלי, אני לא אלך אף אחד, אני מבטיח לשופטת, אני למדתי ואני יודע לוותר, אני סולח לכלם. יש אנשים צערירים בבית הסוהר רק מכינים דוקרנים ורק רוצחים אלימות. אני לא יכול לספוג עוד אלימות. בבקשה תהשבי בי...".

נוכח דברים אלה, על מנת לוודא כי שלומו של הנאשם נשמר וצריכו נענים ביקשתי התיחסות שירות בית הסוהר לטענותיו. זו התקבלה ביום 15.7.2024 ולפיה במסגרת שהותה במעצר היה הנאשם מעורב בשתי קיטטות, כאשר באפריל 2024, לאחר הריאונה בהן נבדק ולא נמצא עליו סימני חבלה ומאז לא פנה לקבלת טיפול רפואי.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

6. העיקרון המנחה בענישה, שעוגן במסגרת תיקון 113 לחוק, הוא עקרון הלהימה, שבהתאם להוראות סעיף 4ב' לחוק משמעו: "יחס העולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".

7. על פי הוראות סעיף 4ג(א) לחוק, טרם גזרת העונש יש לקבוע מתחם העונש העולם למעשה העבירה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בערך זה, בנסיבות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות במעשה העבירה. אין מחלוקת כי על אף התמקדותו, מדובר באירוע אחד שכן כל ריבוי קשר ענייני הדוק ([ע"פ 4910/13 ג'אבר ב' מדינת ישראל \(29.10.2014\)](#)).

הערכים שנפגעו ממושיעו הנאשם ומידת הפגיעה בהם

8. הנאשם ניסה לפגוע את המתלון, ולבסוף: פצעו, כשהוא אוחז בסכין ובלופה זאת תוך השמעת איומים לפגיעה בחיים. לבסוף, התנגד למעצרו ונאבק בשטרים שניסו לכבלו.

9. הערכיהם המוגנים אשר נפגעו מביצוע עבירות הפגיעה ונסיען הפגיעה, בנסיבות מחמירות, הם ערכיו שלמות הגוף והנפש, אוטונומית האדם על גופו ובנסיבות העניין, אף שימוש תחשות הביטחון במקום עסקו.

10. ערכיהם אלה רלבנטיים אף לעבירות החזקת הסכין. זו קובעת סטנדרט התחנוגות במרחב הציבור, המשמש כסתום ראשוני למניעת הסלמה: שימוש בפועל בסכין.

11. הערכים המוגנים בבסיס עבירות האזומים נוגעים לשימור כבודו של הפרט, זכותו לחיים שלווים ולמניעת פגיעה בו, לרבות פגעה בחופש הבחירה והאוטונומיה ([ע"פ 98/20 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 4](#) (11.6.2020)). עבירה זו, המוגנת בחובה איסור אלימות מילולית והתנהגותית, גועדה, בין היתר, למניע מעבר לשלב הפגיעה האדם; היא נוגעת לאיסור הצהרת הכוונות לבצע פגעה, בעוד עבירת החזקת הסיכון, בראייה צופת פנוי-עתיד אוסרת על החזקת האמצעי לביצועה של פגעה כאמור.

12. נסיבות האירוע, עליו נعمוד בהרבה לעיל, נושאות מטען חמורה מהותי וממשי ומלמדות על מידת אשם משמעותית. בנסיבות אלו, הפגיעה בערכים המוגנים כתוצאה מעבירות האלימות, האזומים והחזקת הסיכון עומדת ברף גבוהה מאוד.

13. בסופו של האירוע, התנגד הנאשם לעצמו. הערכים המוגנים בבסיס עבירת הכשלת שוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק, הם שמירת הסדר הציבורי ומתן אפשרות לכוחות שיטור לפעול ביעילות לשם הבטחת חיים תקינים ושלוויים ([ע"פ 8462/15 ابو ראס נ' מדינת ישראל \(30.11.2016\); ת"פ \(מחוזי י-מ\) 16676-05-16 מדינת ישראל נ' פרידמן, פסקה 11](#) (17.12.2018)). במקורה מושא התקיק בcourt, עצמת הפגיעה בערכים אלה אינה גבוהה.

14. סעיף 40(ט)(א) לחוק קובע כי על בית המשפט להתחשב בקביעת העונש ההולם, בנסיבות הקשורות ביצוע העבירה, מקלות ומחמירויות כאחד "כל שסביר שהן משפיעות... על אשמו של הנאשם". בנסיבות המחרירות יש להתחשב אם הוכחו מעבר לכל ספק סביר; באלו הפעולות לזכות הנאשם - ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט אזרחי (סעיף 40(ג) לחוק).

השלכות הפער בין נסיבות ביצוע העבירות ועובדות נוספות כפי שהתגלו והוכחו במהלך המשפט לבין האמור בכתב האישום

15. בענייננו עולה שאלה הנוגעת ליחס הכוחות שבין תיקון 113 לחוק לבין הוראות סעיף 184 לחס"פ.

16. לשם הנוחות, נפנה תחילה להוראות סעיף 184 לחס"פ, לפיה: "בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאਸתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובבלבד שנכינה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום".

17. בהכרעת הדין, ככלל, לא עשוי שימוש בסמכותו לפי סעיף 184 לחס"פ, על אף שהתגלו עובדות חדשות או שונות מהנטען בכתב האישום. עובדות אלו, כמו גם נסיבות ביצוע העבירות כפי שנקבעו בהכרעת דין בהקשר ההחלטה באמצעות הסיכון (להבדיל מהלופה) ועצם החזקת הסיכון, הוכחו מעבר לספק סביר במהלך המשפט. בנוסף, בעניין עבירת החזקת הסיכון בה הודה הנאשם, ציינתי כי הכרעת הדין מתבססת הן על הودאה זו, הן על ראיות שנשמעו במהלך ההליך, שכן ברגע לנطען בכתב האישום הלופה אינה סיכון ומשכך קבעתי "ולו בהתאם לסמכתמי לפי הוראות סעיף 184 לחס"פ&nbsp;: כי יש להרשיע הנאשם בעבירה לפי סעיף 186(א) לחוק" על יסוד הראיות שהובאו לפני ההוראה במהלך המשפט, לרבות הודאתו" (פסקה 151). בהמשך הדברים ציינתי כי טענות הצדדים בהקשר הוראות סעיף 40 לחוק שומרות להן להמשך ההליך (פסקה 155); הצדדים בחרו שלא להתייחס לכך במסגרת טיעוניהם לעונש.

18. אותן פעולות תקיפה נוספת, חבלות המתلون וסוגיות הסיכון, שלא ציינו בצורה מדויקת ומלאה במסגרת כתוב האישום, מעבר לכך שיש בהן כדי לגבש יסודותיה של עבירות נוספת, עלות בגין נסיבות הקשורות לביצוע העבירות שנכללו מלכתחילה בכתב האישום. הן נוגעות לאופן התקיפה, לעצמותה ולהתמכחותה, לנזק שנגרם ולפוטנציאלי גרימתו ומשילכות על מידת אשמו של הנאשם.

19. סעיף 40(א) לחוק קובע מפורשות כי "בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה". בעת הצגת התקוון לחוק בשלב הקראיה השניה והשלישית ציין ח' כ' דוד רותם ז"ל: "אחד הנושאים שבהם עסקה הועודה היה נטול הראייה ושלב הראייה של נסיבות שהן חלק מסיפור העבירה. יש אי-אחדות בפסקה בעניין זה, והועודה סקרה ש策יר לקבע הוראות ברורות בחוק עניין. הנסיבות שבנה בית- המשפט יתחשב בקביעת המתחם ההולם יבואו בפני בית-המשפט בשלב בירור האשמה, לפני הכרעת הדין".
(פרוטוקול ישיבה מס' 303 של הכנסתה-18, 212-213 (2.1.2012)).

20. וכך, בעניין אוטמציגין חיון דחה בית המשפט המחויז את טענת הסגנון לפיה אין מקום להתחשב בנסיבות מחמירות שלא ציינו בכתב האישום, מקום בו אלו הובאו במסגרת ראיות הצדדים (במקרה זה, הודה הנאשם בכתב האישום, ללא הסדר טיעון, בפתח ישיבה שנועדה להשמעת סיכומי הצדדים) (עפ"ג (מחוזי ח') 14-03-20857-2014 אוטמציגין חיון נ' מדינת ישראל (29.5.2014). ערעור שהוגש נגדה (רע"פ 4883/14 בז חיון אוטמציגין נ' מדינת ישראל (4.12.2014))).

21. החוקק הכיר בכך כי נסיבות ביצוע העבירות יכולות להתרבע בשלב המשפט ולא התנה ההתחשבות בהן בהכללה מראית בכתב האישום. הטעמים לכך ברורים: "כתב האישום מנוסח על פי חומר הראיות שבידי התביעה ובדרך כלל תהא דרך ניסוחו 'טכנית' ו'יבשה'. מطبع הדברים, שמייעת עדויות העדים "מחיה" בפני השופט היושב לדין, את העובדות היבשות אשר בכתב האישום, פורשת בפניו את פרטיה האירוע במלאם וمبיאה בפניו את אשר אירע באופן שלם ומקיף יותר" (פסקה 12 לפסק דינה של השופט שרון-נתנאל בעניין אוטמציגין חיון); "נסיבות אלו מלובנות בהליך החשוב ביותר... ובו חלים עוגנים ומגבלות שנועדו להגן על זכויותו של הנאשם... כאשר הראיות פרוסות לפני הצדדים וניתנת להם ההזדמנות לטעון בעניין במהלך הבירור... הדבר משרות את הדיקוק הרצוי שיש לשאוף אליו - התאמת העונש למעשה העבירה על מכלול נסיבותו וمبיא לחסוך במשאבים... וליעול ההליך (מוחמד עלי" על סדר דין וראיות בדרך לקבעת מתחם עונש הולם" הפרקליט נד 31-32 (תשע"ו)).

22. ככל שהייתי מחייב להרשע את הנאשם בהתאם להוראות סעיף 184 לחסד פ', היה מקום להידרש לסייע סעיף זה הנוגע למגבלת הענישה שהרי אין לגזר עליו "עונש חמוץ מה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום". על-פנוי, הוראות אלו עומדות בסתייה לתיקון מס' 113 לחוק שכן קביעת מתחם העונש ההולם על יסוד נסיבות ביצוע העבירה משילכה על העונש שיש להשיט על הנאשם במסגרת. נכון אותה מגבלה עונשית עשוי מצבו של הנאשם להיות מורע דזוקא בשל הבחירה שלא להרשעו בהתאם להוראות סעיף 184 לחסד פ', שהרי, כאמור בעניין אוטמציגין חיון, יש להתחשב בעת קביעת המתחם גם בנסיבות מחmirות שהובאו בשלב שמייעת הראיות ולא ציינו בכתב האישום (כל וחומר מקום בו נקבעו, כפי עניינו, בהכרעת הדין עצמה).

23. לעומת זאת, בין אם הורשע הנאשם על פי עובדות נוספות או שונות מהאמור בכתב האישום בהתאם להוראות סעיף 184 לחסד"פ, בין אם לאו, ככל שאלה עולות כדי נסיבות עבירה במסגרת אותן אירוע מושא כתב האישום, שומה על בית המשפט להתחשב בהן, וב惟ד שאכן יכול היה הנאשם לhidur להן במסגרת פרשת התביעה הראית בה מתבררות אמיתות ומשקלן. ובמילים אחרות: כאשר נתאפשרה לו הזדמנות סבירה להתגונן מפני קביעת מצאים עובדיים אלה במידה הנדרשת בפליליים.
24. תחילת יוער כי קיימת עמדה פסיקתית לפיה "המגבלת בסעיף 184 לחסד"פ נוגעת להעדר אפשרות" להshit ען הנאשם עונש גבוה מהעונש המרבי הקבוע לעבירה המקורית בה הואשם בכתב האישום" והוא "טכנית" ואין בה "שינוי מהותי בשקלול חומרת העבירה" (תפ"ח (מחוזי ים) 48009-03-13 פלוני נ' מדינת ישראל נ' פלוני פסקה 13 (14.7.2014); ערעור הנאשם נדחה (ע"פ 5808/14 פלוני נ' מדינת ישראל (7.10.2015)). ככל שפרשנות זו אכן תואמת, כל עוד לא נגזר על הנאשם עונש חמוץ מהעונש המרבי הקבוע לעבירה, אין מניעה להתחשב בכל הנסיבות שהוכחו, במידה הנדרשת בפליליים, במהלך המשפט.
25. אך גם אם יקבע כי התיבה 'עונש חמוץ מזה' המזכrita בסעיף 184 לחסד"פ משמעה העדר אפשרות להshit ען חמוץ מזה שניתן לקבעו על פי העובדות המתוארות בכתב האישום, להבדיל מסעיף העבירה המקורי, לעומת זאת ייש להתחשב בנسبות העבירה או בעבירה נוספת כמי שנקבעו במסגרת הכרעת הדין בהקשר האירוע מושא כתב האישום לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, על אף שהוא, מטיבו, קשור קשר הדוק לעונש שיוטל על הנאשם. נקודת המוצא לקבעה זו היא הוראות סעיף 40א לחוק, המציג את מטרת התקיון: קביעת העונש המתאים לנאשם בנسبות העבירה והוראות סעיף 40ט(א) לפיה יש להתחשב בשעת קביעת המתחם "בהתק"ימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה". עיון בפרוטוקולי ועדת חוק חקרה ומשפטית שדנה, במהלך שנים, בחקיקת התקיון לחוק מעלה כי נושא זה, חשיבות הדגשת נסיבות המעשה, העשויה להשיליך על מידת-חומרתו, עבר כחוט השני במהלך כל דין הוועדה ועמד במקדם.
26. אך יש להוסיף את האמירה הבוראה והמפורשת המעוגנת בסעיף 40(א) לחוק ולפייה קביעת התק"ימותן של נסיבות ביצוע העבירה תעשה על יסוד ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה. ונגידו: להבדיל מנסיבות שאין קשורות ביצוע העבירה, בהן בית המשפט " רשאי להתחשב" בגזירת העונש המתאים לנאשם (פרוטוקול ישיבה מס' 424 של ועדת החוקה חוק ומשפט, הכנסת ה-18, 35 (5.7.2011)), כמשמעות נסיבות הנוגעות לביצוע העבירה לשון החוק מורה "להתחשב", ככל שאלה מופיעות על חומרת העבירה ואשם הנאשם.
27. תיקון 113 לחוק מאוחר לחקיקת סעיף 184 לחסד"פ; "הכל הבסיסי בשיטת המשפט שלנו לפי הוראת חוק מאוחרת גוברת על הוראת חוק מוקדמת, וב惟ד ששתי ההוראות שוות מעמד" (בג"ץ 4124/00 יקותיאלי נ' השר לעניין דתות, פסקה 25 פ"ד סד(1)). במסגרת תיקון זה הביע המחוקק עמדתו, מפורשת, לפיה יש לגזר דין של הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה, כלומר: "יחס העולם בין חומרת מעשה העבירה בנسبותיו" בין העונש שיש להטיל עליו. בהינתן העובדה כי תיקון 113 לחוק עוסק מפורשות בשאלת ה konkretiyת הנוגעת למעמדן של עובדות שהוכחו במהלך המשפט לא ניתן לטענו כנורמה כללית אל מול נורמה ספציפית עדיפה שבסעיף 184 לחסד"פ.

28. סעיף 34 לחוק קובע כי כאשר ניתן דין לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתו, יוכרע העניין לפי הפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת באחריות פלילת לפי אותו דין. שקלתי הוראותיו אך פרשנות לפיה אין ליתן משקל לניסיבות מחמירות שהתרבו במהלך ניהול המשפט אינה פרשנות סבירה בהתאם למטרת התקoon. תכליתו הבוררה והמצוירת היא שימת דגש על מעשה העבירה, בנسبותיו, ואי-מתן משקל להן אינו עומד בהלימה לתקoon זה ולא ניתן לקבלו כפירוש סביר.

29. משכך, וכל עוד העברות הנוספות או השונות או העובדות הנוספות אינן באות בגדרי אוירוע נפרד, אלא מהוות נסיבות הנוגעות לאירוע שבכתב האישום, יש לראות בסיפה סעיף 184 לחסד פ' מגבלה עונשית הנוגעת לעונש המרבי הקבוע לטעיפ העבירה בה הוגש הנאשם ולא חסם מפני התחשבות בה.

30. ובחזרה לעניינו אנו: גם אם הייתה עשויה שימוש בהוראות סעיף 184 לחסד פ' ומרשיעת את הנאשם לפי אותן עובדות היה מקומ להתחשב בכך נסיבות חמירות, שהוכחו ככל מעבר לספק סביר, לשם קביעת המתחם. זאת בוגע במספר נתונים: הנאשם תקף את המתלוון באמצעות הלופה במקביל לתקיפתו בסכין, אותה הביא עמו בכונת מכוון, הוא חבל בו וגרם לו למספר נזקי גוף שלא ציינו בכתב האישום. הפגיעה הייתה באמצעות הסכין, ולא הלופה, והנאשם שב וניסה לתקוף את המתלוון גם לאחר הפלתו ארضا.

31. לצד זאת, לעובדה כי כתב האישום אינו משקף בצורה מדוקפת את ההתרחשויות, על אף שהנתונים, לרבות הודאת הנאשם בהבאת סכין למספירה, היו בידי המשאימה כבר בשלב החקירה ולא התגלו לראשונה במשפט, ניתן משקל בעית שkeitut העונש הראו לנאשם.

32. כתע נפנה לניסיבות שהוכחו במהלך המשפט, מעבר לספק סביר, בין אם נכללו בכתב האישום, בין אם לאו. תכנון האירוע וה策ידות בכל תקיפה 33. מדובר במעשה מתוכנן אליו נערך הנאשם מלכתחילה, בכונת מכוון; הוא策יד בשני עזרי-תקיפה לשם מטרתו זו. בלופה, שגם אם השימוש היומיומי בה על פי תכליתה הוא לגיטימי, אחז הנאשם בין אצבעותיו, כחלקה המוארה בולט, וב███ן, שהוא חדה ביותר (על פי דברי הרופא; נתן המוסכם על ההגנה), כשלhabba שלוף בידו השמאלית. הנאשם הסווה תחילתה שני עצמים אלה בתחשבות שעל ידו, כאשר קביעתי היא כי לא נדרש לה מצריכם רפואים (פסקה 63). מדובר במעשה נגוע בסמנים עבריניים בולטים, שנועד להקל על הנאשם לפגוע במתלוון, הצער ממנה וחזק ממנו, על-ידי הסתרת כל התקיפה מעיניו עד לרגע בו בחר לתקפו. נחישות הנאשם לפגוע במתלוון

34. סרטוני האירוע מלמדים כי מלכתחילה התכוון הנאשם בAKERAI בפתח המספרה, כתענותו, "באיןסטינקט" אלא הציג בה מלכתחילה. הנאשם הכנן עצמו לתקיפה, על ידי העברת הסכין לידי השמאלית והוצאה הלופה, כשלכלקה המואר בין אצבעוטו, עוד טרם עזב המתלון את עמדת העובדה; זאת, בגין מוחלט לטענותיו כי התגונן מהמתלון או חשש ממנו בשל התנהלותו התקופנית. טרם הפלתו ארצה ניסה הנאשם, מספר פעמים, להתקרב למתרلون, כשהוא אוחז בשני כל'י התקיפה, ומכוון לחלקו העליון של גוףו, בסמוך לצווארו ולאחר מכן גרים לו לחזור משמעותי בירכו. גם לאחר שהופל ארצה, מספר פעמים, ניסה הנאשם, ולעתים אף הצליח, להתחמק מיד מהTELON ויתר המעורבים. בסמוך לדלת החנות, לאחר שלא החזיקו בו, הוא קופץ מעלה, תוך בעיות לעבר המתלון, ובהמשך רץ לעברו, באגרופים שלופים.
35. במהלך טיעוני הסגנו לעונש הפנה לכך שהנאשם, כעולה מחקריםו, "הופטע" עמוקה החתק בירק המתלון וכי לא התכוון לגורמו. ראשית, לא ניתן להימנע מציין כי קשה מאוד לייחס אמינות לדברי הנאשם, וכן שקריו בנוגע להתנהלותו במהלך האירוע, אליו התיחסתי בהרחבה במסגרת החקירה הדין. שנית ועיקר, גם אם הפעיצה התרחשה בחלקו השני של האירוע, בו רותק הנאשם לרصفה, לא ניתן לנתקה מהתנהלותו הנאשם עובר לו ולאחורי, התנהלות המבצעה לא רק על כוונה לפגוע במתלון, אלא גם על נחישות לעשות כן, העדר חרטה וגילוי שמהה על אותה הפגיעה.
36. בפסקה 137 להכרעת הדין קבעתי כי "רצונו המוצהר של הנאשם היה לפגוע במתלון קשות והוא הגיע למספירה בכך שערך כן ומציד בכל הנדרש כדי להוציא רצון זה מהכח לפועל. רגעים ספורים לפני גרימת החתק הוא נלחם בו בעוז, כשסכך בידו, וזה נשמטה מידו רק לאחר שהוכנע. גם לאחר מכן ניסה מספר פעמים לפגוע במתלון; באחרונה שבahn רץ אליו בדים מאוגרפות. קיבלת טענה, שסMAILIA לא הועלה ונמנגדת לגרסת הנאשם בהקשר א-שימוש בסכין, ולפיה בסיס זמינים צר זה שהוא הנאשם טעמו וכבר לא היה מועוני לפגוע במתלון, אינה יכולה להתקבל, והוא בוגדר הפרדה מלאכותית החותמת לאמת ולמציאות". ועוד: בחקירה, מספר שעות לאחר האירוע, כינה הנאשם את המתלון "מניאק", "רוצח" ו-"אזר" טען כי הוא זה שפצע עצמו ואיחל למתלון, לאחר שראה את תמונות החתק: "מגיע לך מניאק" (פסקה 117).
37. כידוע, חזקה עובדתית היא כי אדם מתכוון לתוכאות מעשי, והנאשם, שהכחיש כי אחז בסכין, וודאי כי ניסה לתקוף המתלון באמצעותו, לא הציע כל הסבר חלופי המפריך חזקה זו. לא ניתן לראות בפצע המתלון ביטוי ל-"תאונת" מצערת (והרי תגובת הנאשם פצע המתלון מלמדת כי לא חש צער או חרטה על שעולל; אף לגרסת ההגנה לכל היותר "הופטע") וממילא, כפי שציינתי בפסקה 138 להכרעת הדין: "אף אם היה נקבע כי הנאשם לא חף בפצע העמוק בירק המתלון ומודבר בחתר שנגרם תוך מאבק בו ומבל' כוונה קונקרטית לגרמו, ואני קובעת זאת, הנאשם אינו יכול להבנות מכך, נוכח הוראות סעיף 20(א)(2) לחוק. הנאשם, לכל הפחות, היה אדיש לאפשרות פ齊עת המתלון במהלך מאבק זה; הוא וודאי לא קיווה כי פ齊עה זו תימנע".
38. פעולות התכוון וההסואאה, הניסיונות החוזרים לפגוע במתלון באמצעותו שמי עזרו תקיפה ומואבקו הנחש של הנאשם בו ובאחרים במהלך דקות ארכות, עולמים כדי נתונים בעלי משקל מחמיר בדרגה גבוהה, ובנסיבות אלה זה אלה מבצעים על מידת אשם בעצמה משמעותית ביותר. הנזקים שנגרמו למתלון אלה שיכולים היו להיגרם

39. כאמור בפסקה 153 להכרעת הדין, מעבר לחדר העמוק בירכו, גרמו מעשי הנאשם לפגיעה נוספת בגין: המתוונה ברקתו השמאלית, שהזכרה בכתב האישום, חבלה דמוית שריםה בצלעותיו, דימום מאפו וhalbah בזרועו השמאלית, מהן ניתן להתרשם בתמונות שהוגשו לתיק בבית המשפט.
40. החבלה המשמעותית היא כМОבן הפגיעה בירך, שתיעודה מצביע עד כה עמוקה היא. מי שambilת בתצלומה חש עוזוע; הרופא שטיפל במתלוון ציין כי "ברור שיש כאן לעין שלא מנosa מי שמסתכל על זה נראה מאוד מלחץ ומפחיד" (עמ' 158, ש' 6). ואף ההגנה הכירה בכך (עמ' 158, ש' 6).
41. הסגנון הפנה לעדות הרופא שהגדר הפגיעה כ-"חדר יחסית שטחי..." שלא "חצה את השדריר" וציין כי אינה מסכנת חיים. אך אכן העיד הרופא, אף לא ניתן לטעוג פצע זה, חושף שכבות שומן ועור, קקל-ערך או בלתי-משמעותי. לנראותם משמעות ונitin לשער את עצמת האימה שאחזה במתלוון עת הבין מה עולל לו הנאשם; כפי שצוו בהכרעת הדין, עדת התביעה ר' ושתי נשים נוספות נדחתו ונהדרות כשהן נחשפות למראה החדר (פסקה 113). הפגיעה טופל בהרדים מהומית ונתפר והמתלוון נזקק לתרופות לשם הטבת מצבו. לא יכול להיות מחולקת כי חדר זה מכאי, גם אם המתלוון אישר כי לא חש בו בזמן אמת, בשל "הأدראנליין", הגדירותו. המתלוון אף העיד כי על גופו נותרה צלקת ארכואה וכי הוא עדין חש בכאבים (פסקה 18). יש לראות בחבלות המתלוון, ובעיקר בחדר שבירך, נזק ממשי ומשמעותי.
42. אך מעבר לכך יש ליתן הדעת לפוטנציאל הנזק שהוא עשוי להיגרם כתוצאה מתקיפת הנאשם את המתלוון במספירה (וזאת גם אם ניקח בחשבון כי הנאשם אחז בסכין, שפגועתה האפשרית קשה יותר, בידי השמאלית אליה התייחס צידו החלשה). צפיה בתיעוד האירוע מצביעה בבירור על אפשרות מוחשית לגרימת פגיעות משמעותיות, לרבות מוות, שהרי הנאשם קרב למתלוון, בתנוחה, מספר פעמים, ומנסה להכותו באזרע צוארו ופלג גופו העליון. בהינתן חדותנו, אם להב הסcin שלולו היה פוגע במתלוון באזרעיהם רגשים אלה וחודר לגופו, תוצאות התקיפה היו הרות אסון. די להבהיר בתמונה החדר העמוק שנגרם למתלוון על מנת להבין כי מעשי הנאשם היו עלולים להוביל למות המתלוון.
43. אף הלופה, בה החזיק הנאשם ביד ימיןו, למען אגרוףן, ובאמצעותה ניסה להכות במתלוון, היא כל' העשו לגרום נזק של ממש, ועל פי דברי הנאשם עצמו היא יכולה לגרום ל- "סימן ברgel, או ביד, או לעקור לו עין. או לא יידע מה" (עמ' 122, ש' 11-12 לפרטוקול הדיון).
44. אירועה קשה מותיר חותם וספק אם ישכח. למתלוון נגרם נזק שני וمتמשך כתוצאה מתקיפת הנאשם. הוא העיד על הפגיעה בתದמיתו והציג את הטרואמה שהחווה ואת העובדה כי הוא נדרש לשיח עם פסיכולוג על מנת להתמודד עם קשייו. אף להיבטי פגעה אלה יש ליתן את הדעת.
45. הנזקים שנגרמו למתלוון, על כל ריביהם, והנזקקים שהיו עשויים להגרם כתוצאה ממיעשי הנאשם, המסוכנים ונוטלי הרسن, עומדים אף הם במוקד ויש ליתן להם משקל נכבד בעת קביעת מתחם העבירה. ביצוע העבירה במרחב הציבורי, בנוכחות אנשים נוספים, באופן שעשו לסכנים

46. התפרעותו נטולת הרسن של הנאשם במספירה נעשתה בנסיבות אחרים, נשים, ילדים ועובד נוסף של המספרה, אזרחים תמיימים שהגראת יומם הופרעה בשל פרצוי אלימתו. התיעוד מצביע בבירור כי נחרדו ממעשי הנאשם שזרע במקום טרור ובהלה. אירוע שזכה יהיה חרות בזכרונם ימים ארוכים, אם כליל ישכח.

47. ועוד: המרחב הצר בו בחר הנאשם לתקוף את המתلون הוא קרקע פוריה לסייע יתרת הנוכחים במקום, וכך השהירוע היה מפתח אחרית, ומדובר באפשרות ממשית בהינתן הנסיבות והעדר עכבות הנאשם, היו אף הם עשויים להיפגע. בהמשך הדברים, אזרחים נוספים נחלצו לעזור למתلون וביניהם א', שבאומץ הפיל הנאשם ארצתה בתוך המספרה ואחרים, שנאבקו בו מחוץ לה. אף הם היו חשופים לפגיעה פיזית ולקשי הנפשי הנגרר מעורבות בריסון אדם אלים ננאים.

הרקע לאירוע: סכסוך אזרחי וחשדו של הנאשם כי המתلون הגיע בבנו

48. כאמור בהכרעת הדין אין יכולה לייחס משקל לטענות י' כנגד המתلون; ALSO לא הוכחו, אף לא במאזן ההסתברויות, נוכחות התרשםות ממשקל דבריו וכאשר ברקע טענות להtanholot אלימה של י' עצמו (פסקות 49-50).

אלא שגם אם טענות אלו נכונות והמתلون חבל ב-י', מבלי שהוא תקף בעצמו, הנאשם אינו יכול להבנות מהן. עשיית דין עצמי ולקיים החוק בידיהם, באופן עברי ופוגעני, חותרת תחת יסודות המשפט החברתי והסדר הציבורי. על הנאשם היה לפעול בדרכים חוקיות לשם בירור טענות י' כנגד המתلون ולא לשים עצמו שוטר, שופט ותלין.

uberat ha-cashlat hashoter

49. התפרעותו של הנאשם לא מסתימה גם כשהגיעו אנשי חוק למקום; הוא התנגד למעצרו ונאבק בהם. התנהלות זו מוסיפה ממד חממה נוספת למעשיו ואף מצביעת על כך שהאלימות בה נקט לא הופנתה רק כלפי המתلون.

מדיניות הענישה

50. לב העניין הוא טוב המעשים בהם הורשע אדם, להבדיל מכורתת הסעיף בו הורשע ([ע"פ 1997/13 פלוני נ'](#) מדינת ישראל, פסקה 12 (29.8.2013)). עם זאת, מדיניות הענישה נגזרת, מטיבם של דברים, מהעונש המרבי שבצד עבירות הפגיעה, שבמקרה זה קרוב לגבול סמכותה העולונה של ערכאת השלום.

51. קרייה ברורה זו של החוקן מהדהת בהחולות ערכאות בתי המשפט בנוגע לחומרתה של תופעת ישוב סכסוכים בדרכי אלימות והצריך בענישה מרתיעה, שעדמו "בשרה ארוכה של פסקי דין... על הצורך לעקור מן השורש את "תת-תרבות הסיכון", הטומנת בחובה פוטנציאל לנזק רב ומצדיקה נקיטה באמצעות ענישה חממים ... ולא אחת נאמר כי שומה על בית המשפט להעביר מסר חד וברור לגבי החומרה הרבה הנודעת לשימוש באליומות כאמצעי ל"פתרון" סכסוכים מימי זה" ([ע"פ 20/2002 נאצ'ר נ' מדינת ישראל, פסקה 10 \(19.11.2020\);](#) [ע"פ 175/10 חנוכיב נ' מדינת ישראל, פסקה 42 \(28.7.2011\)\).](#)

52. ואכן, בחינת מגמת הפסיקה בכל הנוגע לעבירות שבוצעו באמצעות סכין, מחמירה וככלל, מקום בו נעשה שימוש בחycz' חד לשם פצעית אדם באופן ממשי, ובפרט כאשר מדובר בעבירה שתוכננה מלכתחילה, ללא התגרות או מעשה אלימים קודם של קרבנה, כולל הענישה רכיב של מאסר בפועל ממש, ולא בעבודות שירות, אלא אם התקיים נסיבות מיוחדות וחריגות, לרבות הליך שיקום משמעותי וארוך.

53. בא כוח הנאשם לא הפנה לפסיקה.

54. המשימה הפניה החלטות הבאות:

ת"פ (שלום ת"א) 58915-10-21 מדינת ישראל נ' עליאן (5.9.2022) (להלן: עניין עליאן): במקרה זה הורשע הנאשם, בעל עבר פלילי ישן ושאינו מחמיר, על יסוד הودאותו, בעבירות אiomים ופצעה בנסיבות חמימות, בכך שניפוי בקבוק זכוכית על ראש המתלוננת, שדרירתה הגיע לשם צריכת שירותי מין, הכה אותה באמצעות הבקבוק השבר ואימ' עלייה. בית המשפט, תוך מתן דגש למוחלשות המתלוננת ולפעריו הכוחות בין הנאשם, קבע מתחם ענישה הנע בין 22 ל-36 חודשים מאסר, הצד ענישה גלוית, וגזר על הנאשם 24 חודשים מאסר, בצרוף מותנה ופייצוי. ת"פ (שלום ב"ש) 38853-09-20 מדינת ישראל נ' ابو כף (10.3.2021): במקרה זה הורשע הנאשם, בעל עבר פלילי, על יסוד הודאותו, בעבירות החזקת סכין ופצעה בנסיבות חמימות, בכך שהכחאת אותו באמצעות סכין ופצעה. הצדדים הסכימו כי על הנאשם יושת עונש מאסר לתקופה של 21 חודשים והמחלוקה נגעה לשאלת צבירתו לעונש אחר שהוושת עלי. בית המשפט קבע כי על הנאשם לשאת בעונש מאסר לתקופה של שנתיים, הצד ענישה גלוית.

ת"פ (שלום ב"ש) 51336-03-16 מדינת ישראל נ' טלקר (7.11.2016): במקרה זה הורשע הנאשם, בעל עבר פלילי מכובד, על יסוד הודאותו, בעבירות תקיפה ופצעה בנסיבות חמימות, בכך שדחף אישעה עמה היה בקשר זוגי, הטיח בראשה ابن וגרם לה לחבלות. בית המשפט קבע מתחם ענישה בין 14 ל-42 חודשים מאסר, תוך ציון כי הרף התחthon שהוצע שהוצע על ידי המאשימה, 10 חודשים, מקל יתר על המידה והשיט על הנאשם 23 חודשים ובסך הכל, בצרוף מאסרים מותנים שהופעלו חלקם בחופף לעונש זה, 29 חודשים מאסר, בצרוף מאסר מותנה ופייצוי. 55. עינתי בפסקה נוספת.

reau פ 3408/23 בזגלו נ' מדינת ישראל (11.5.2023): במקרה זה הורשע המבוקש, ללא עבר פלילי, לאחר שמיעת ראיות בעבירות אiomים, החזקת סכין ופצעה בנסיבות חמימות (ואף בעבירות סמים, לגבייה נקבע מתחם ענישה נפרד, בין מאסר מותנה למספר חודשים מאסר). המבוקש, על רקע סכסוך אזרחי, רדף אחר המתلون, קטין הצעיר ממנו בשנים רבות, כחסכין בידו, ذكر אותו בפלג גופו התחthon ארבע דקירות ופצעו. בית המשפט השלים קבע מתחם עונש הולם הנע בין שנתיים לארבע שנים והשיט עליו ארבע שנות מאסר, מאסר על תנאי, קנס ופייצוי. המבוקש הגיע ערעור, הן על הכרעת הדיון, ממנו חזר במהלך הדיון, הן על גזר הדיון. בית המשפט המחויז הקל בעונשו של המבוקש והשיט עליו 32 חודשים מאסר בקבאו כי העונש שנגזר עליו מחמיר יתר על המידה ביחס למידיות הענישה הנווגת ובשים לב למצבו הרפואי ולנסיבות האישיות. בקשה רשות הערעור נדחתה.

רע"פ 5377/23 דכוור נ' מדינת ישראל (19.7.2023): המבוקש, ללא עבר פלילי, הורשע על יסוד הודהתו בעברית תקיפה ופכיעה בנסיבות חמירות, בכר שהטיח בקבוק בראשו של אדם ודקרו בשברי אותו בקבוק, ולאחר מכן מכן הכה במכת אגרוף אדם נוסף, וגרם לשנייהם חבלות ופצעות. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר, סטה ממנו, מטעמי שיקום ונוכח המלצה Shirut המבחן, והשיט על המבוקש עונש מאסר בדרכו של עבירות שירות למשך 9 חודשים, בצד פיצוי למ תלוננים, או מבבחן ומאסר מותנה. ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי התקבל ועל המבוקש הושת עונש מאסר לתקופה של 15 חודשים; בבקשת רשות הערעור נדחתה.

רע"פ 6817/22 פריג' נ' מדינת ישראל (18.10.2022): במקרים זהה, שנסיבותיו אינן חמורות כבעניינו, הורשע המבוקש, בעל הרשעה אחת רחוקה בעברית אלימות, על יסוד הודהתו בעברית החזקת סיכון ופיצעה בנסיבות חמירות, בכר שזכיר את ידו של המתלוון באמצעות סיכון ופצעו, על רקעו של סכום מותמך, לאחר שזה חסם את רכבו. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם הנע בין 10 ל-24 חודשים מאסר והשיט עליו שנת מאסר, הצד ענישהkolleit. הערעור, כמו גם בבקשת רשות הערעור, נדחו.

ר' פ 2335/21 פלונית נ' מדינת ישראל (11.4.2021): במקורה זה הורשעה המבוקשת על יסוד הוודאותה, שנתנה רק לאחר עדות המתלוונת, כללה, בעבורות אiomים ופיצעה בנסיבות מחמיות, בקר שלאחר שהמתלוונת הוכחה על ידי בנה של המבוקשת וביקשה את סיוועה, איימה עליה וشرطה אותה באמצעות סיכון בפניה ובחזזה. בית המשפט השלים קבע מתחם עונש הולם הנע בין 8 ל-20 חודשים מאסר, בצד עונישה נלוית ועל אף המלצה Shirot המבחן להסתפק במאסר בדרך של עבודות שירות, דין את המבוקשת לשנת מאסר, בצירוף מאסר מותנה ופיקוח. הערעור, כמו גם בקשה רשות הערעור נדחו.

רע"פ 489/21 ביטאו נ' מדינת ישראל (26.1.2021): המבוקש, בעל עבר פלילי לרלבנט, אם כי רחוק, הורשע על יסוד הودאות בעבירות פצעה בנסיבות חמירות בכך, שלאחר שהמתلون דחפו והפלו על רצפת קיוסק, אחז בחףץ חד, התקדם לעבר המתلون אשר נסוג לאחר מכן, ופרק אותו בבטנו פגעים וגרם לו שתי פצעות. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם, הנע בין 8 ל-20 חודשים מאסר והשיט עליו עונש של שישה חודשים מאסר, בדרך של עבודות שירות, ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי התקבל ובמסגרת פסק הדיון נקבע כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם עומד על 12 חודשים מאסר. על המבוקש והשות עונש מאסר לתקופה של 10 חודשים, וכן הכלל לפיו ערצת הערעור אינה מוצעה את הדיון. בקשה רשות הערעור נדחתה ובמסגרתה צוין, כי אין מדובר בעונש חמיר יותר וכי "אין להקל ראש בחומרת מעשיו של המבוקש, אשר ذكر את המתلون פגעים באמצעות חף חד, באופן שהוביל לפצעה עמוקה בעבירותו. כל זאת, בשל התגברות מסוימת מצד המתلون, ועל אף שכבר לא נשקפה כל סכנה מצדיו. רק במלז רב ונמנעה תוצאה טראגית וקשה הרבה יותר. על בית המשפט להימנע מגישה סלחנית כלפי עבירות אלימות מעין אלו, ולשלוח מסר מרתייע שלפיו העונש הראוigen יבוצע בגין עבירות אלו הוא מאסר בפועל לאחרori סורג ובריח...".

ר' 5216/20 ר' מ' מדינת ישראל (במקרה זה, שניותתו) אינן חמורות כבעוניינו (על אף פגעה בשני מתלוננים, להבדיל מאחד), הורשע המבוקש, ללא עבר פלילי, לאחר שמיעת ראיות, בשתי עבירות פצעיה (שללא בנסיבות חמורות), בכרכך שני אנשים בקניון, ללא סכום קדום, וכאשר אחד מאותם שניהם הוא זה שהחל לנוקשות באלים. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם, הנע בין 10 ל-20 חודשים מאסר והשיט עליו עונש בתחרית המתחם. ערעור המבוקש לבית המשפט המוחזק נדחה וכך גם בבקשת רשות הערעור, במסגרת ציון בית המשפט כי מדובר בעונש שאינו חורג ממדיניות הענישה הרואיה.

רע"פ 8699/15 אבוהאני נ' מדינת ישראל (17.12.2015): במקירה זה, שנסיבותיו אין חמורות כבעניינו, הורשע המבוקש, ללא עבר פלילי, על יסוד הزادתו, בעבירות פצעה (שלא בנסיבות חמירות), בכך ששבוע לאחר שהמתלון דרש ממנו לשלם חובו, ניגש אליו מאוחר, כבידז חוץ ופצע אותו בראשו וגרם לו לחתק בקרקפתו. תסקיר שירות המבחן המליך על ענישה שיקומית. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם, הנע בין 6 ל-18 חודשים מאסר והשית על המבוקש 8 חודשים מאסר בפועל, הצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי. ערעור המבוקש בבית המשפט המ徇ן נדחה וכך גם בבקשת רשות הערעור.

רע"פ 5655/13 עמרם נ' מדינת ישראל (20.11.2014): המבוקש, ללא עבר פלילי ששבוע ביצוע העבירה טרם מלאו לו 19 שנה, הורשע, על יסוד הزادתו, בעבירות פצעה בנסיבות חמירות בכך שabit בראשו של המתלון, לאחר שזה הציע לו לשחות עמו אלכוהול, באמצעות בקבוק, אותו הטיח לאחר מכן בראש המתלון, ופצעו בפניו; מדובר בעבירות שבוצעו ללא תכנון או הכנות מוקדמת, על רקע חשו של המבוקש כי חברים של הנפגעים הביט על חברתו. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם הנע בין 6 חודשים מאסר לשנת מאסר, גזר על המבוקש, צער בגין 18 שנים וחצי, ללא עבר פלילי, 6 חודשים מאסר ליזוי בדרך של עבודות שירות, בצויר ענישה נלוית. בית המשפט המ徇ן קיבל את ערעורה של המדינה על קולת העונש, קבע כי מתחם העונש הולם נع בין 9 חודשים מאסר לשנתיים והשית על המבוקש שנת מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את בקשה רשות הערעור, תוך קביעת כי על אף ההליך השיקומי, עונש של ביצוע עבודות שירות "מקל מדי", בהינתן הפגיעה במתלון.

רע"פ 7498/11 נאטור נ' מדינת ישראל (11.10.2011): במקירה זה, שהוכרע טרם כניסה תיקון 113 לחוק לתקופו, הורשע המבוקש, בעל עבר פלילי, על יסוד הزادתו בעבירות תקיפה, פצעה בנסיבות חמירות והחזקת סכין, בכך שתהkap אדם על רקע סכסוך כספי ולאחר מכן שב למקום, מציד בסכין ארוכה. המבוקש רדף אחר המתלון, שהתגונן מפניו ותוך כך נגרם לו חתק באצבעו, שנדרש לתפירה ולניתוח. בית משפט השלום השית על הנאים עונש מאסר לתקופה של שנה, במצטבר לתקופת מאסר מותנה לתקופה של ארבעה חודשים, הצד ענישה נלוית. ערעור המבוקש לבית המשפט המ徇ן נדחה וכך גם בבקשת רשות הערעור, במסגרתן צוין כי אין מדובר בעונש חמרי.

רע"פ (מחוזי מר) 29248-08-22 אלבאז נ' מדינת ישראל (19.12.2022): במקירה זה הורשע המערער, שיח' קהילה ללא עבר פלילי, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות איומים ופצעה בנסיבות חמירות, בכך שהטיח אבן גדולה בראשו של עורך דין, פצעו ואיים עליו, וזאת על רקע סכסוך אזרחי. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם שנע בין 12 ל-36 חודשים מאסר הצד ענישה נלוית והשית על הנאים עונש מאסר לתקופה של 20 חודשים, בצויר מאסר מותנה קנס ופיצוי. המערער הגיש ערעור על הכרעת דין, שנדחה ועל גזר הדין, שהתקבל, כך שנקבע כי עונש המאסר בו על המערער לשאת יעמוד על 16 חודשים, וזאת בשל תרומותו לחברה ונسبותיו האישיות.

ראוי אף סקירת הפסיקה בפסקה 41 בעניין עליאן.
56. עבירות האיים והחזקת הסכין שלובות במעשי הפגיעה וכרכות ביתר התנהלותו האלימה של הנאים. עם זאת, לשם שלמות התמונה, ראוי אף בהקשרן, במנוגתק מעבירות הפגיעה, את מדיניות הענישה הנוגגת.

57. אשר לעבירות האiomים: "עין בפסקה מעלה כי טווח הענישה בעבירות aioמים הוא רחוב מאד, תלוי נסיבות הקשורות למספר aioמים, טיבם ומיהוות מושאם, וכן בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל לתקופה של מספר חודשים" (ת"פ (שלום ת"א) 18-09-2022 מדינת ישראל נ' מתנה, פסקה 17 (20.11.2022); ראו הפסקה המוזכרת שם).
- בעניינו, מדובר aioים שיש למקום ברף הגבוה: הנאשם אמר למתלון כי ירצה אותו, בפניו, ותו록 שהוא מכין עצמו לפגוע בו.
58. אשר לעבירות החזקת הסיכון: "נמצא מנעד הענישה החל ממאסר על תנאי /או של"צ ועד למספר חדש ממאסר בפועל", והכל בהתאם לנסיבות החזקה ולמטרות החזקה (ת"פ (מחוזי ת"א) 21-10-5852 מדינת ישראל MEZOZY פסקה 16 (3.10.2022); ראו הפסקה המוזכרת שם).
- noch הבאთ הסיכון למספרה, הסואאתה טרם התקיפה, השימוש בה במהלך ופיצעת המתלון באמצעותו, נסיבות ביצועה הן בדרجة החמורה ביותר האפשרית.
59. אשר לעבירות הצלת השוטר, נקבעו מתחמי ענישה הנעים בין מאסר מותנה לתקופת מאסר קצרה, שנייתן לשאתה בעבודות שירות (ענין אבו ראש, פסקה 14; ת"פ (מחוזי ב"ש 21339-04-17 מדינת ישראל נ' יעקב (3.12.2018). נזכיר כי בעבירה זו קבע החוקק עונש מינימום לתקופה של שבועיים ועד שלוש שנות מאסר. בעניינו, על פי עובדות כתוב האישום בהן הודה, התנגד הנאשם למעצרו, בדרך של השתולות וניסה למנוע את איזוקו בך שאחז את ידיהם של השוטרים. מבוקשו של הנאשם היה להתחמק מידיו השוטרים ולא לפגוע בהם פיזית ומידת האלים בה נקט אינה גבוהה; אך עולה אף מדוחות הפעולה ותיעוד מצלמות האבטחה. בנסיבות אלו, מוביל להקל ראש, אין משום חומרה יתרה, אך הן מצטברות למעשי הקודמים של הנאשם, חלקו ישיר מהתנהלותו הפרועה והאלימה, ואף אותן יש לבטא, במידה המתונה והמתאימה, בתחום העונש ההולם.
- סיכום: מתחם העונש ההולם בסביבות עניינו
60. במקד' יש להזכיר את תכנון העבירה; ה策טיידות מלכתחילה בשני כל' תקיפה העשויים לגרום נזק ממשועתי ובעיקר בסיכון חזה מאד; הסואאותם טרם התקיפה; נחישות הנאשם, ששוב ושוב ניסה לפגוע במתלון באמצעות הלופה והסיכון; הנזק שנגרם בפועל ופוטנציאלי הנזק העצום שהוא יכול להיגרם, למתלון ולאחרים. בהינתן אלה, עצמת הפגיעה הרבה בערכיהם המוגנים ומדיניות הענישה המחייבת, נע מתחם העונש ההולם בין 15 ל-42 חודשים מאסר, הצד ענישה נלוית ומרתיעה, לרבות פיצוי ממשמעותי לקרבן העבירה.
- גזרת עונש הנאשם תוך המתחם

61. בהתאם להוראות סעיף 40יא לחוק, בגין רשות עונשו של נאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בהתקיימות נסיבות שאנן קשורות בביצוע העבירה, תוך איזון בין השיקולים השונים (ע"פ 280/23 מדינת ישראל נ' Ibrahim Yahia Alnour Abker פסקה 9 (18.5.2023)) והכל במסגרת מתחם העונש ההולם. לא נתען וממילא אין לקבל כי עניינו של הנאשם מצדיק סטייה ממתחם זה, לכוונה, משיקולי שיקום או לחומרה, משיקולי הרתעת הרבים.

הנסיבות המחייבות

יחסו של הנאשם לעבירה ולמתלוון

62. זכותו של כל אדם לעמוד על חפותו ואין לזקוף ניהול משפט לחובתו. בכך זאת, לא ניתן לשקל לטובות מי שבחור לנHAL משפטו את廉יחת האחריות, פיצוי הקרבן חסכו בזמן שיפוטי ובזמן עדים - ובפרט כאשר אלה נדרשים לשחרור חוותה טרואומטית ומהימנותם מוטלת בספק - נתונים שניים להתחשב בהם בהתאם להוראות סעיף 40יא(4) ו-(5) לחוק.

63. אלא שעוניינו של הנאשם חורג מעבר להערכת המוחס לו ולכך יש ליתן משקל ממשמעותו ורב בעת גזירות דיןינו. באופן בויטה ומקומו, לאור כל היליך, משלבי החקירה ועד טיעוני הצדדים לעונש, התייחס הנאשם אל עצמו כקרבן ההתרחשויות החירגיה והמסוכנת אותה חוללו ויזם, ואף הרהיב עוז לומר כי נפצע ממספריים חדים שהציגו המתלוון; מדובר בטענה שקרית (פסקה 86). אף טענותיו בנוגע לכך שהותקף בתחילת האירוע על ידי המתלוון ונאלץ להגן עליו עצמו ובנוגע לאופן בו נגה בו המתלוון לאחר מעצרו היו מוגמות וחוטאות לתמונת המצב המדוייקת (פסקות 74 ו-75; פסקה 91).

64. הנאשם זלזל בחומרת פציעותיו של המתלוון וטען כי מדובר "כולה חתך ברגל שלו"; "חתך זה כלום זה נחתך וכולום סוגרים תופרים נסגר" (ת/4א, עמ' 32 - 33). הוא נשמע אמר, אף אם דבריו אלה לא תומלוו, לאחר שהוא מביט היטב בתמונות הפצע כי: "מגיע לך יא מניאק, יותר מהה..." (מונה 1:23:02 לティיעוד הוועדו הראשונה) ומachel לו "שייה לוי סימן צזה בפנים להראות שהוא מניאק" (ת/4א, עמ' 31, ש' 26-27).

65. הגיעו הקרבנית של הנאשם ולהתחת אשם במתלוון התייחסתי במסגרת הכרעת דין (פסקות 46 ו-86). בזמן, הקצר אמן, בין הרשותו לבין הדיוון בו נשמעו טיעוני הצדדים לעונש לא חל כל שינוי באופןו להתנהלותו של הנאשם ולמתלוון. הנאשם התפרק מספר פעמים, חזר על טענותיו כי אחז רק בלופה, התמקד בקשייו במעצר: "עוד מעט שנה אני פגוע נפשית... אני גמור נפשית יותר מכל אחד אחר", וטען כי הוא זה שהותקף: "אני הותקפת שט ריבונו של עולם, הותקפת בצורה מגעילה, אין לי כוח לשמעו, יש לכם כל הסרטונים, כמה בעיטות הוא נתן לי כמה הותקפת, אפילו הבאת את הדבר הזה, הלופה לא יכולת לדקוך לא כלום, תרחם על בן, הבן הזה סתם נתן עדות. יש לכם כל הסרטונים והמכות שהוא נתן לי ברחוב, מכות בראש של בן, הולך אחורה ורץ ונונן לי בעיטה, אפילו התמונות האלה. יש לי כאב בלב"; "רציתי לדבר איתו, הוא תקף אותו"; "הוא התחיל אותי". נמאס לי מזה, עוד מעט שנה".

66. התייחסות חריגה ובוטה זו למTELON, סיירבו להפנים את משמעות מעשייו והשלכותיהם הקשות, העדר כל אמפתיה או נושית או חריטה על הנזק הנרחב והקשה שגרם לאדם אחר, משליכה מהותית על מידת אשמו של הנאשם. בפעם הראשונה שצין כי הוא "מתחרט ומצטער" כורך זאת הנאשם בנזק שנגרם לו ובעונתו כי המTELON פצע עצמו (סוף ת/א; פסקה 117). מסקנתו, לאחר התרשםות ממושכת מה הנאשם, במסגרת המשפט ובפרט - במהלך עדותו, כי יש צורך בהרטעתו מפני ביצוע עבירות נוספות ומפגיעה נוספת במתTELON וכי קיימ סיכוי ממש כי זו תושג על ידי החמרה ברכבי עונשו (סעיף 140 לחוק). הנאשם אכן טען כי "אני לא אלך לאף אחד... אני למדתי ואני יודע יותר" אך דברים אלה הם מהשפה ולהזע ואיני נתונים בהם אמון. טינתו היוקדת למTELON, עדין, מלמדת על הסיכון האוצר בו.

רישומו הפלילי של הנאשם

67. הנאשם ביצע המוחש לו על אף קיומו של מאסר מותנה לתקופה של שלושה חודשים, שהושת עליו חצי שנה בלבד לפני האירוע (ת"פ 41029-07-2023) (שלום ת"א) מדינת ישראל נ' מלול (8.2.2023)). בתיק זה הורשע הנאשם בשני תיקים שצורפו זה לזה, שתי עבירות איומים ושתי עבירות תקיפה וכן עבירת הייזק לרוכש ממיזד והחזקת סמים לצריכה עצמית שבוצעו במהלך יולי ואוגוסט 2019. מעבר לכך לחובתו הרשעה נוספת, מינואר 2023, שעונייה החזקת סמים לצריכה עצמית בלבד. מדובר ברישומים שאינם מכבדים, כשלעצמם, והNewsletter אכןណון בגין לעונשים שריכיביהם הם כספים וצופי פנוי עתידי, אך עם זאת הם רלבנטיים מאוד לעניינו וסמוכים בזמן, כאמור, כוללים גם מאסר מותנה; לכך משמעות שאינה מבוטלת לחובת הנאשם.

הנסיבות אותן יש לשקל לזכות הנאשם

נסיבותיו האישיות המורכבות של הנאשם ומצוותו הנפשי והבריאותי

68. לאחר שימוש טיעוני הצדדים לעונש הוגש לעוני חוות דעת מטעם הפסיכיאטר המחויז שנערכה בעניין הנאשם במסגרת הליכי המעצר ביום 5.9.2023. עיר, כי עולה מຄורתה כי הוכנה במסגרת הליכי המעצר על יסוד החלטתו שליל, אך הדבר לא היה צריך לי בעת שמיעת הראיות.

69. חוות הדעת מצאה כי הנאשם, וליד שנת 1961, כבן 62 שנים בעת ביצוע העבירה, כשיר לעמוד לדין ואחראי למשvio, מפרת את קורוטוי ומצביעה על נסיבות חיים כואבות, לרבות אובדן בני משפחה וביעות נפשיות מהן סבל לאורך השנים, חלקן בשל שימוש בחומרים משכרים. חוות הדעת עולה אף כי בסמוך למעצרו סבל הנאשם מכאבם ביצטה.

70. לא מצאת כי לנסיבות חייו של הנאשם, שהן אכן קשות ומורכבות, הייתה השפעה על ביצוע העבירות; הדבר אף לא טוען. אני ערה אף לכך שגם בתיקו הקודם מצא בית המשפט להתחשב "בנסיבות אישיות מורכבות" וכי אותה התחשבות לא מנעה הסתבכותו החזרת של הנאשם תוך תקופה קצרה בעבירות דומות. ועודין, ראוי לשקל לkolha את גילו המתקדם, מצוקותיו, מורכבות אישיותו ורקע הבריאות, גופני ונפשי כאחד, בעת בחינת העונש שיש לגזר עליו שכן מצאת בסיס קבוע לכך שהיא של עונש מאסר בגין חריגת מהשלכותיה - הקשות והאיינהרנטיות - בENGAGE לכל אדם (סעיף 40יא(1) לחוק).

רישונו של הנאשם במרחב הציבורי

71. כפי שציינתי בהכרעת הדיון, תיאורו של הנאשם את אלימות המתלוון, ואחרים, כלפיו בשלבי האחرونים של האירוע, רחוק משלקף דבריהם כהוותיהם. מעבר לכך, התנהלות הנאשם גם בשלב זה, קלולותיו וניסיונו להתחמק מידי המחזיקים בו, ניסיונות שלעיתים אף צלחו,oSירבו למסור את הלופה, כאשר בשלב זה טרם אותרה הסכין, עורר חשש ממשי שהוא יפגע פעם נוספת במתלוון. התרשםתי כי התנהלות המתלוון נדרשה לשם נטרול הנאשם "ולא נעודה בעיקירה להשפילה... או להכאי. בנסיבות אלו, אין לנายนם אלא עצמו, ואף כי אכן מדובר בנסיבות שאינן קלים לצפייה... אין לנתקם מהקשרם ומהתמונה הכלכלתית" (פסקות 91-93). כאשר הניחו לנายนם - הוא שב ונסה לתקן את המתלוון (דקה 6:25 לסרטון הכניסה לחנות; דקה שביעית לסרטון בלפור). המשקל שיש לתת אפוא לתחושים הנאשם (שנאנבך אף בשורתה שהגיעו למקום, כפי הودאות וכפי העולה מתחילה דקה 9 לסרטון בלפור) בהקשר האופן בו הוחזק ברשות הרבים נמן.
72. מעבר לעובדה כי עמי המעצר מאחורי סורג ובריח, יש לקוז מעונשו של הנאשם,ATCHASH בנסיבות של הנאשם נתנו לתקופה ממושכת במהלך שותנאיו קשה ממש מסאר (ע"פ 2564/19 אזברגא נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (18.7.2019); ראו הودעת המאשימה מיום 14.7.2024 לפיה בעת שליחת הודעה שהה הנאשם 232 ימים במעצר).
73. הנאשם שהוא אף 106 ימים בפיקוח אלקטרוני, ללא חלונות פיקוח, בעיר יריחום, במונתק מסגרת חייו עבר למעצרו. מדובר בתקופה של כשלושים וחודשים ומחצאה, שאף אם אין לנכותה מתקופת המאסר על פי מפתחות קבועים מראש ראוי להתחשב בה (ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקות 25 ו-43 (20.4.2016)).
74. פירוט הנסיבות בסעיפים 40 ו-40א' לחוק, אלו הקשורות לביצוע העבירה ואלו שאין קשרות אליה, אינם גורעים מסמכות בית המשפט לשקל נזקים נוספים. בענייננו, העובדה כי כתב האישום לא דיבק בניסוח טוב ההתרחשויות, לרבות הכלים שהרגם לפצעה, כאשר מרבית הנתונים היו ידועים מראש ככלים בחומר החוקירה, אף אם לא פגעה בהגנתה הנางם במשורר קביעת אשמהו, ראוי להבא לידי ביטוי, אף אם לא רב, בעונש שיש להשิต עליו. מצאתה להתחשב אף בכך שאחת הטענות העובדות נוגנד הנאשם לא הוכחה (ראו סיפה פסקה 4 לעיל).
75. בהכרעת הדיון התייחסתי לטענות בוגע למחדלי חקירה (פסקות 124-120). לא מצאתה כי יש בהן כדי לקפוף הגנתו בשלב קביעת אחריותו הפלילית. לא נתבקשתי להדרש למחדלים אלה בשלב גזרת העונש ומילא, בנסיבות העניין, אין סבורה כי להן השפעה בהקשר העונש שראוי להטיל עליו.
- סיכום: מקומו של הנאשם בתוך מתחם העונש הולם

76. וחסו של הנאשם לעבירה ולמתلون, על המ██ונות הנגזרת מיחס זה, ורישומו הפלילי הסמור והרלבנטי - גם אם זהה שאינו מכבד - הם בעלי משקל ממשי לחובתו ולנתוניהם אלה המשמעות הרבה ביותר, בצד הצורך הבהיר בהרעתו האישית מפני עשיית דין עצמית בכוח הזרע. מנגד, קיימים נתונים נוספים הראויים להתחשבות, על אף שמשקלם המctrבר נמוך ממשקלם של נתונים החומרה שליל. אולם בבחינת את מצבו הבריאותי והנפשי של הנאשם, הגם שחלק מהתדרדרות מצב זה היא פרי בחרותו של הנאשם הוא ואת הקושי הטעון עבورو בריצוי עונש מאסר ממושך. בהינתן אלה, ולאור הקביעות העובדתית בהכרעת הדין שאין בהלימה למצוה בכתב האישום בונגע לאופן הפשיעה, כאשר יש ליתן הדעת אף למעצר הממושך ולתקופת הפיקוח האלקטרוני, אני מקבלת עתירת המאשינה למקם הנאשם ב��צחו העליון של מתחם העונש ההולם. המקום הראו לנאשם, באיזו מכלול השיקולים, על משמעותם השונה, הוא השלישי האמצעי של מתחם העונש ההולם, גם אם על רף גובה בשליש זה.

פיקוח המתلون

77. יש מקום להטלת פיצוי כספי ממשמעות יששולם למתلون. נזקיו של אלה ממשמעותיים ואינם נוגעים רק לפגיעה הפיזית בלבד, שתוצאותיה עדין ניכרות על גופו, אלא אף לנזקים הנפשיים ולפגיעה במעמדו ובתדמיתו.

78. סעיף 77(א) לחוק קובע כי: "הורשע אדם, רשאי בית המשפט לח'יבו, בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן, לשלם לאדם שניזוק על ידי העבירה סכום שלא יעלה על 258,000 שקלים חדשים לפחות לפיצוי הנזק או הסבל שנגרם לו". הוראת חוק זו נועדה לסייע לקורבנות העבירה לקבל "سعد ראשון", וליתן ביטוי, גם אם חלקו ובלתי מלא לנזקים המשמעותיים שנגרמו. הערצת גובה הפיצוי תעשה על דרך האומדנה, וקרבן העבירה אינו נדרש להוכיח בצורה מדעית, ועל יסוד ראיות, את נזקי. הפיצוי מותר בידי הנפגע אפשרות להיליך אזרחי נגרר אותו יוכל לנוהל תוך יתרון דין וראיתו על פי המנגנונים ודיני הראיות שנקבעו בעניין ([דב"פ 5625/16 אסרך נ' טווק](#) (13.9.2017)).

79. ברור לחולוטן כי מצבו הכללי של הנאשם הוא בכיר, ועל רקע עונש המאסר בו עליו לשאת, אין צפוי להשתפר במהרה. נתונים אלה יבואו לכדי ביטוי בהימנעות מהטלת קנס כספי, לצד הטלת התcheinבות צופת פני עתיד להימנע מביצוע עבירות, אך לא ניתן להתחשב בהם בהקשר הטלת הפיצוי או גובהו. נקבע: "מחמת אופיו ותכליתו האזרחיים של הפיצוי, ובדומה לעניינים אחרים שבמשפט האזרחי, מוקד ההסתכלות איננו יכולתו של הפגע-העברית. המוקד הוא בעניינו של נפגע העבירה, בהכרה בפגיעה בו, ובהתבטה" ([ע"פ 8449/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 51](#) (16.6.2019)).

80. על פי קriterיונים אלה, יש לפ██וק עבורי המתلون סכום ממשמעותי, גם אם ברור כי יכבד על הנאשם; אף סכום זה רחוק מרחק רב ממלכשות את נזקי המתلون, על כל מאפייניהם, אליהם נדרשו לעיל.

חפיפת העונש למאסר המותנה שהוטל על הנאשם בתיק קודם

81. סעיף 58 לחוק קובע כי: "מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש המאסר על תנאי, ישא, על אף האמור בסעיף 45, את שתי תקופות המאסר בזה אחר זו, זולת אם בית המשפט שחרשוו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שיירשמו, שתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות". הכלל הוא צבירות תקופת המאסר המותנה למאסר המושת בתיק בו יש להפעילו.

82. בעניין מזראיב נקבע כי: "כל שגדלה מידת הזיקה בין העבירה שבגינה הוטל עונש המאסר המותנה, אך תיטה הקפ לטובת החלטת ברירת המחדל של צבירת עונשים על פני החלטם בחופף...". ועוד: "בעניינו, לא נמצא טעמים המצדיקים השחת העונשים באופן חופף, חריג לכלל של הצבירות עונשים. אדרבה, נכון עבורי הפלילי של המערער והעובדה שבח לשונו בחולוף זמן מועט ביותר, חרף המאסרים המותנים אשר הוטלו עליו בגין ביצוע מעשים דומים בעבר אשר כשלו מלאהרטיעו, נוטה הקפ בברור לכיוון ברירת המחדל של צבירת עונשים... זאת גם נכון העובדה שעונש המאסר על תנאי שנגזר על המערער לא מילא, וזאת בלשון המעטה, את הכלילה הhardtuitit" (ע"פ 2336/16 מזראיב נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (14.12.2017)).

83. ובישום ההלכה לעניינו; על הנאים נגזר, בסמוך מאוד לאיורומושא כתוב האישום, מאסר על תנאי לתקופה של שלושה חודשים, למשך שלוש שנים, "אם יעבור עבירה לפי פקודת הסמים או עבירה איומיים או עבירה תקיפה מסווג כלשהו". מבלי לדון בסוגיית החלטתו של המאסר המותנה על עבירות הפציעה, עבירות האיומיים בה הורשע הנאים, על יסוד הוודאות (והוכחה אף בעדות המתلون) מפעילה תקופת תנאי זו.

84. בתקופת התנאי לא די היה על מנת להרטיע את הנאים; גם הtenthalot במהלך המשפט וחוסן לעבירה ולמתلون, מצבעים על כך שעל פניו אין במצבו טעם לסתות מהכלול הנוגע לצבירת המאסר המותנה לעונש בעניינו. ועודין, לפנים משורת הדין, נכון משך תקופת המאסר שאשית עליו, ומצבו הנפשי והבריאותי, חלק מתקופת התנאי ירצה בחופף לעונש המאסר בתיק שכותרת.

סוף דבר

85. אני גוזרת על הנאים את העונשים הבאים:
א. מאסר בפועל לתקופה של 30 חודשים. מתקופה זו יש לנכונות את הימים בהם ניתן הנאים במעצר ממש, בין כתלי הכלא.

ב. עונש המאסר שבתיק שכותרת וחודש יחפו לו.
סקן יישא הנאים בעונש מאסר לתקופה של 32 חודשים, בניכי ימי מעצרו על פי רישומי שב"ס.

ג. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחררו ממאסר, שלא יעבור כל עבירה אלימות או החזקת סיכון או איומים או ניסיון לבצע עבירות אלו.
ד. חודש מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחררו ממאסר, שלא יעבור עבירת הכשלת שוטר במילוי תפקידו או ניסיון לעבירה.

ה. פיצוי למתلون בסך 15,000 ל"נ. הפיצוי ישולם עד ליום 8.9.2024.

ו. התchiaiot בסך 1,500 ל"נ להימנע מביצוע עבירות אלימות, איומים או החזקת סיכון ואות למשך שנתיים מהיום. לא יצהיר הנאים על התchiaiot כאמור, יאסר ל-10 ימים, תקופה שתצטבר לתקופת מאסרו.

86. המוצגים, ככל שישנם בתיק זה, יטופלו בהתאם להחלטת קצין משטרת מוסמך. עם זאת, את ת/1, הלופה, שמשה את הנאים ככל תקיפה במהלך האירוע, אין להסביר לו.
זכות ערעור לבית-המשפט המחווי בתל-אביב יפו תוך 45 יום מהיום.
ניתן היום, י"ח تمוז תשפ"ד, 24 يولי 2024, במעמד הצדדים.